

Milý pane doktore,

za Vaše milé blahopřání k mým sedesátinám, jakož i za tato
intelektuální slova, která jste napsal k mému jubileu v novinách Vašem
upřímně děkuji. Takovou úctu potěšil jsem více, než jste mi
ho poslal Vy, a nikdy mě spojila společná práce v ústavě
více než s kýmkoliv jiným. Sami snad ještě vzpomínáte několik
diskuzí, jež byly hodiny a nechtělo ^{již} konce, protože jsem
cítil, že četné otázky, které jste kladl, pocházejí od mladého
učitele, jež se dovedl pronést. Do psychologických problémů,
které máš zájem, jež jsme se ocitli na světliněch přiro-
dovědecké psychologie tj. psychologie vybudované na principech
přirodovědy, mechanistické, trápily a trápí.
Překročilo mě gólestě, že jste v mém jubilejním článku našel
pochoopení pro naše úsilí, vybudování psychologie norm, a
základů života. Tento překol jež tožní, než se původně sděl,
neboť mluví nes sahající do hlubin života - a jak des
věci vidím, hlubiny jsou sahají nejdelší!
Mám opravdu obavy, že velké životního školu vyplívá, plav
že nemám potěšného klidu, o který už nikdo
žena, které jsem šepě věřil a v této dívě pojal ji
ke manželku, že čema se nakřoto nakřobla. Ony, které
se vypučla, dovedl byle ji odpustit, ale je uměť tak ^v pž
na třetí role igra' rozmýšlení procesy, to pokladá
za složen, který ji nikdy neodvedu odpustit!